

NÓGRÁDI LAPOK ÉS HONTI HIRADÓ

POLITIKAI, TÁRSADALMI S KÖZGAZDÁSZATI HETILAP.

Előfizetési ár:

Egész évre 6 frt. Fél évre 3 frt. Negyed évre 1 frt 50 kr.

Egyes szám ára: 15 krajczár.

Előfizetési cseppán a kiadóhivatalban lehet B. Gyarmaton.

Előfizetési pénzek, reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz intézendők.

A lap szellemi részére s a nyúlthoz vonatkozó minden közlemények a szerkesztőhöz küldendők.

Hirdetési díja: három hasábnál kevesebb 5 kr. — Nagyobb és többesori hirdetések jutányosan eszokoztatnak.

Helyez minden bejelentésnél 20 kr.

Nyúlthoz garandált sor: 20 kr.

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

A „NÓGRÁDI LAPOK”

1889-İK ÉVFOLYAMÁRA.

Egész évre 6 frt — kr.
Fél évre 3 frt — kr.
Negyedévre 1 frt 50 kr.
Egy hónapra — frt 50 kr.

Az előfizetési pénzek egyedül a kiadóhoz érkezve — legkezezszerűbben postautalvánnyal — a nyomtatandó példányok s pontos szétküldés tekintetéből, minél előbb be-
küldendők.

KÉK LASZLO.

Kiadó és lapfeljelenő.

HORVÁTH DÁNÓ.

felelős szerkesztő.

B. Gyarmat október 3.

A múlt héten a bpesti lapok kicsiny (petit) betűkkel oly két „apró hírt” közöltek, melyek minket nógrádiakat, főleg pedig a vármegye székvárosának lakóit nagyon is érdeklik.

Az egyik „apró híreske” az volt, hogy az osztrák magyar állam vaspálya társaság legközelebb 4 vidéki vasúti vonalat fog kiépíteni, ezek közül az első: az ipolyság b. gyarmati vasut vonal, mivel — ugymond — ezen vasutvonalnál az érdekeltég által elvállalt hozzájárulási összeg biztosítva lett.

A másik „apró híreske” az volt a „Pesti Hirlap”-ban értesült hasábjain, hogy az aszód-b. gyarmati vasutvonálnak közigazgatási bejárása október hó 23-án fog megtörténni, s ezen politikai bejárásához a kereskedelemügyi minisztérium részéről Nedeczky Gyula miniszteri titkár küldetik ki.

Ezen hírek nem innen, hanem az intéző helyekből szivarogtak ki, s így magukon viselik a megbízhatóság némi jellegét.

Akár hogy is álljon a dolog, az osztrák magyar államvaspálya társaság saját jól felfogott érdeke ellen eszeledeknek, ha a tervbe vett aszód-b. gyarmati alig 28 kilométernyi vonalat ki nem építené, még az esetre is, ha a két vármegye részéről feltárult 70 ezer frtnyi hozzájárulási összeget meg nem kapná. Amint hogy ezen összegre már nem is számíthat mert a sub-

ventió kifizetése határozott feltételhez volt kötve, ahhoz t. i., hogy a vaspálya társaság a vasutat még 1888-dik évi október hó 1-én a forgalomnak tartozott volna átadni.

Kétséget nem szenvedhet, hogy a milliókkal dolgozó vasutársaság ezen 70 ezer frtra nagyon nemis relették. Egy esep az a tenger vízéhez! — Nem kell messzire mennünk azon okok keresésében, melyek miatt a vasutársaság a kiépítést halogatta. Ilyen társulatot politikai és finansziális elvek vezérlelnek. Politikai ok tudunkkal nincs és nem volt; de igenis volt finansziális ok, s ez az, hogy az 1887-dik vasúti árték-év 2 millió lisztá nyereleményel kevesebb volt, mint az előző évi nyerelemény, s így a társulat a zárszámadások és mérlegek össze állítása után kimondotta azt, hogy az 1888-ik évben csakis az elodázhatlan építéseket teszi meg. Az 1888-dik évi árték eredmény azonban ismét helyre állította az egyenleget, sőt nagy a remény ahhoz, hogy az 1889-dik évi árték eredmény is kedvező lesz. Ily körülmények között a társaság igazgatósága nem foghat késmi a aszód-b. gyarmati vasut kiépítésével sem, mert hisz ennek költsége előmunkálatai már mint készen vannak. Ezen költségek telemesek s a részvényesekkel szemben bizonyos felelősséggel járnak. Másrészt azonban a náncsapolysági vonal B. Gyarmat nélkül oly befejezetlen munkálatnak tekinthető, mely a vasutársaságra nézve nem haszonnal, hanem határozott-kárral jár. Ezt vegye figyelembe a vasutársaság tisztelt igazgatósága!

Ami az aszód-b. gyarmati vasutvonalat illeti, ezen vonalat oly titkos kéz vezeti, mely a nyilvánosságot teljesen ki akarja kerülni. — Csak annyit tudunk ezen vonatról, hogy ez a tervezett rákosi és hatvani összeköttetések elejtésével jött szóba, hogy ennek kiépítését egy pestmegyei értekezlet határozta el. A rákosi vonalat bizonyos Márkus István magán mérnök tervezte: sok költséget fektetett be Márkus úr ezen előmunkálatokra, s mégis el kellett ejtenie ezen drága tervét, s meg kellett hajlania az

aszód-b. gyarmati vasut tervezet előtti. A pestmegyei konferencia bizottságot küldött ki, mely meg bizatolt azzal, hogy a vicinális vasúti törvény értelmében a részvényeseket Pest és Nógrád vármegyeben összegyűjtse. Al bizottság azonban még ez ideig — legalább Nógrád vármegyében — semmit sem tett. — Ezen bizottság eljárását az előtt a főispáni változástól tette függővé. De hát ez is már megtörtént s a bizottság csak nem mozog.

Most egyszerre azon hír hocsátatott szárnyra, hogy a közigazgatási bejárás már e hó 23-án fog megtörténni, — anélkül, hogy ezen vicinális vasut az érdekeltég részvényei által biztosítva lenne. Ugy tudjuk, hogy a politikai bejárásról, a szükséges hatósági intézkedések megtétele végett, alispáni hivatalunk és értesítve lön.

Bár mennyire érdekli ezen vasut vármegyeünk alsó vidékét és B. Gyarmat városát, őszintén be kell vallanunk, hogy ahhoz ily körülmények és ily előzmények mellett kevés reményünk lehet. Adja Isten, hogy esalódjunk.

Mi volna tehát a teendő? A aszód-b. gyarmati vasut kiépítését illetőleg gr. Zichy Ferencz főbírók mester úr öngyarmatossághoz kell fordulni. Egyedül ő volna képes nagy befolyásával az osztrák magyar államvaspálya társaság igazgatóságát eszedes telhargájából felverni, s adott szavára figyelmeztetni. Az aszód-b. gyarmati vasut megoldásának kérdése ellenben főispánunkra és alispánunkra nehezedik. Fialat és tette képes erő mindkettő, s e mellett nagy befolyásukat mindketten érvényesíteni is tudják. Az ő kormányzatoknak — a többi mellett — az volna a kisugárzó fénypontja, ha a bpest-b. gyarmati vasut összeköttetést a restauratók lezajlása után létrehoznák.

Tiszta Kálmán Nagyváradon.

Nagy ünnepi napja volt Nagyváradnak okt. hó 2-án. Tiszta Kálmán megjelent várszékén, kik a legnagyobb ovatókkal fogadták, jehűl annak, hogy Tiszta Kálmánt mennyire tisztelik és szeretik, jobban mint

TÁRCZA.

Október hatodikán.

Arad! Arad! gyászos emlékü
Neved felhangzik a napon;
Minden jó magyar szívében ma
Könyvet s ajlót a földalomb.

Itt bonytók el őt diatelenül
Tiszahármán a legjobbak.
Gyóztát a szabadság szent ügye
Míg a csatlók harcoltak.

De aztán a jövő reményit
Isál-eltűnt a váltotta fel;
Nem küzdhetett több a nemet
Fékezett ellenségivel.

Óriási lövőn lett a hon,
Bakókák trák a magyart
Már-már úgy látszott, hogy elpusztul;
De a sora mégis mást akart.

Újra verőfényes lett az ég.
A tiprótt nemzet újra el
S a jellenné becsült megott
Egy aszód-b. gyarmati kőr.

S a tiszahármán vértanúinak
Emléke mindig élti fog;
Hirdetve, hogy elvesszék minden,
De örökök fennáll a jog.

Gergely János.

A moatoha.

(Bezzaj hat levelben.)

Irta: **Erzseke.**

III.

E.—falva, Jul. 5.

Drágám! Végre végre! Megérkezett a galamb az olaj-ággal! Ki nem mondhatom, mily boldoggá tett levelet. Tehát beteg voltál, szegény leltem, és az gatolt a levél írásban.

Tehát nem haragszol, szeretsz.

Óh, szeress is! Nagy szükségem van a te szeretetledre most is, mindig . . .

Nézd, nem sajátságos az, hogy tanyán azon időben a mi házunk is a szomorúság tanyája volt, és az maradt mind mai napig.

Szegény Ákosom nagy, nagy beteg!
Napokig fekvőtt öntudatlan, és voltak betegségeknek oly mozzanatai is, midőn nem hittak, hogy megérje a következő hajnal!

Még most nincs veszedélyem kívül, de talán talán . . .

Óh, ha most imelletem lehetnél, ha megtarthatnád velem a kétségbeesés és reménytelenség nehéz óráit! Velem virrasztanál, együtt ügvelnénk meg a szegény kiszáradt lázforró ajkakat öntudatlan mosolygását!

Meg tanultam imádkozni, Emmi!

Imádkozni buzgó, forró, vakon bizva egy felettünk uralkodó hatalomban, a kinek kezében van élet és halál, boldogság és szenvedés, üdvözülés és kárhozat.

Imádkozzál te is értünk. Kér Klára.

IV.

E.—falva, Jul. 22.

Emmiken! Ákos jobban van, meg van mentve. Érted-e, mit tesz ez? Ki tudná-e olvasni a villány betűhalmazból az en bellem ügveését?

El, el, el! Jobban van, neussokára teljesen egészséges lesz.

Szeretem őt, Emmi, vegtelenül szeretem!

Hisz másképp lenne-e érthető, hogy én azok után megtudtam neki hocsátani?

Hogy én elfeledtem, a mit ellenem vétett és bizalommal helyeztem kezemet, azt az egykor eltasztott kezet, az övébe?!

Szeretem, dëmonni hatalommal uralkodott kezdetől fogva fölöttem lelke, szelleme, egész váloja.

Visszadt tiz hosszú év után elhagyott, elhalt, megcsalt mennyasszonyához és azokból sugárzó szemekből egy tekintet, ajkáról egy eddig, rég nem hallott, sültogva kiejtett szó öleg volt, hogy ne léssak; ne halljak rajta kívül senkit . . . senkit . . .

Az orvos e pillanatban hagyta el a kastélyt. Ez által is biztatott, hogy ha ily óriás lepekkel halad a javulás útján, mint eddig, nehány nap alatt elhagyhatja az ágyát.

Van tehát, ki meghallgatta az imát ott fűn! Egy szorongatolt szív néma eszékléseit? . . .

Van.

Emmi, én tiz éven keresztül azt hittem, hogy nincs!

Oly edes az—himn!

Mintha nem is az lenne, a ki eddig voltam, jobb, nemesebb. Mintha mindinkább közelednék a te hozzád.

Jobban fogod-e akkor szeretni Kláradat?!

V.

E.—falva, Jul. 30.

Bóho te! Azt írod, már nem lehet jobban szeretni, mintahogy te engem szeretsz.

Nem? . . .

No, miújl meglátjuk!

Hát ha megrum, hogy . . .

De nem! Még sem árulok el semmit előre. Nagyváradonattak. A legteljesebb fokig eszagon kíváncsiságod.

Még se! Most, most mondod el, mindjárt azedjen eddieszközöm vele, mint a kis gyermek, aki sokáig busított a esed maunaját szafogadatlansággal, aztan egyszer jól viseli magát, és akkor világa hirdeti, hogy ő ilyen meg olyan jó kis babája a maunak.

No hát kis maunám, én is jó vagyok, én is szót akarok fogadni neked: haza hozom a kis Lútkát!

Ez megvagy-e szívedesem, meg na, ne ny óra múlva, előbb azedben megmagyarázok neked mindent.

Igy történt.

Ákos, amint már ittan is neked, javuló felé van. A legkedvesebb, legjobb legteljesebb beteg ő, kiútl csak azért bosszankodik az ember, hogy oly kevéssel beér, oly vegtelen szerény.

Néhány nap óta kivisszük őt a vadszőlővel befült amvicos verandára, erre a kedves, idylli helyre, mely mintha csak láthatóan számára lenne alkalva.

Eljött a kíváncsi tekintetektől, ülőhelyéről csak a kertre nyúló nagyserű kintás a pompásabb talaj pompásabb rózsákra, melyek most vannak teljes virágzásukban. (Közbe legyen mondva, én nem hiszem, hogy a világ bármely pontján lemenek ily szép rózsák, mint itt. Vagy csak nekem tetszik úgy?)

(Folytatás és vége következnek.)

